

Sygn. akt IV CSK 67/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. B.
przy uczestnictwie H. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt IX Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. B. wniosła od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 14 września 2018 r., wydanego w sprawie o zasiedzenie, skargę kasacyjną opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania „potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 336 w zw. z art. 172 k.c. oraz art. 339 k.c. i art. 65 § 2 k.c. w zakresie badania cech samoistnego posiadania, manifestowania posiadania samoistnego na zewnątrz, określenia minimalnych czynności jakie powinien uzewnętrzniać posiadacz rzeczy w ramach posiadania samoistnego w przypadku, gdy strony umowy najmu nie zawarły na piśmie oraz nie sformułowały treści takiego stosunku prawnego w jakikolwiek inny sposób. Jak należy odróżniać samoistne posiadanie, tj. władanie jak właściciel od stosunku zależnego od osoby trzeciej: właściciela, w przypadku gdy strony nigdy nie sformalizowały łączącego je stosunku prawnego, brak jest ustaleń jaka była treść takiego ewentualnego stosunku? Czy w przypadku takim pierwszeństwo ma domniemanie z art. 339 k.c.?” Skarżąca wskazała ponadto, że „podniesione w niniejszej skardze zarzuty oczywiście uzasadniają skargę”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z przyczyn określonych w tym przepisie, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Wnioskodawczyni nieskutecznie powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wykazanie tej przyczyny wymagało przekonania w drodze stosownego wywodu, że wykładnia określonych przepisów prawa budzi poważne wątpliwości lub prowadzi do wydawania rozbieżnych orzeczeń przez sądy powszechne lub Sąd Najwyższy. Przytoczone przez skarżącą dwa orzeczenia nie świadczą, wbrew twierdzeniu skarżącej, o wymagającej rozwiązania sprzeczności w stanowisku Sądu Najwyższego; nie bez

znaczenia jest także, iż orzeczenia te zostały wydane w odmiennych stanach faktycznych. Co więcej, skarżąca potrzebę dokonania wykładni powołanych przepisów powiązała z konkretnymi okolicznościami sprawy, uzasadniając wniosek w istotnej części w sposób odpowiadający uzasadnieniu podstaw skargi i zmierzając w istocie do uzyskania potwierdzenia zasadności postawionych w skardze zarzutów, nie zaś interpretacji przepisów, które wywoływałyby rozbieżności w orzecznictwie sądów lub budziły poważne wątpliwości. Oceny charakteru posiadania pod kątem spełnienia przesłanek nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie dokonuje się na kanwie okoliczności sprawy, a nie podstawie teoretycznego, uniwersalnego modelu potencjalnych zachowań.

Wnioskodawczyni nieskutecznie powołała się również na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi. Prawidłowe uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). O przyjęciu skargi do rozpoznania nie decyduje naruszenie przepisu prawa materialnego lub procesowego, ale sytuacja, w której wynikiem tego naruszenia jest wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Uzasadnienie wniosku powinno skupiać się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Skarżąca nie przedstawiła argumentacji prawnej spełniającej te wymagania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

